

— Проклетата кашлица! И тя сега! Каква нелепа срѣща! И ти! Ваню, мили, не падай духомъ. Има неизбѣжни нѣща въ свѣта. Ти знаешъ. Какво можемъ да направимъ? Азъ те любя и ти, ти сжщо . . . сжщо . . . — И пита: Ваню, нима ще оставимъ да умре нашата любовъ за това?

Но азъ мълча. Думитѣ ѝ минаватъ край мене, сякашъ се отнасятъ за друго.

Азъ трепвамъ и повтарямъ:

— Да, да . . . Да! . . .

— Мили, бжди мжжъ! . . . Опомни се! Хайде да вървимъ.

Тя отново се закашля и трѣгва. Азъ, сжщо, машинално трѣгвамъ. Ненарушимо мълчание ни следва. Сега, струва ми се че вървимъ въ отдавна умрѣлъ, затихналъ за винаги градъ. Въ ума ми не трепва вече никаква мисълъ, никаква свѣт-линка. Само картината на срѣщата въ градинката, като зло-веща фотография на нѣщо катастрофално, неотстъпно стои предъ очитѣ ми. И отъ време на време, Славчиния гласъ звучи трогателно въ ушитѣ ми, като гласъ на моята душа и плътъ:

— Татко, да си дойдешъ веднага при насъ, чувашъ ли?

А сжщо и Магдиния гласъ:

— Остави го . . . Татко ти се разговаря съ чуждъ чо-вѣкъ . . . Чуждъ човѣкъ . . .

А този чуждъ човѣкъ, Дана, любимата, ме пита предъ вратата на тѣхната кжща:

— Ваню, искашъ ли да влѣзнешъ? Не? Добре, добре, както ти искашъ. Но утре ще дойдешъ рано, нали? И раз-дѣли се, това е най-доброто . . . Ахъ, колко ми е зле! Нѣ-мамъ сили да стоя на нозетѣ си. Прощавай.

Довиждане, мили мой . . .

*

Бавно-бавно, сякашъ подъ тѣжестъта на непосилно бreme, азъ се прибирамъ.

Луна ли свѣти на небето, призрачна лампа въ нѣкакъвъ подозрителенъ хотелъ ли гори? Не, азъ за нищо на свѣта нѣма да отида тамъ. Нито въ ателието. При Магда, при нея, да ѝ обясня.

Чукамъ на вратата. Чакамъ.

Следъ дълго бавене, Магда слиза по стълбитѣ и пита:

— Кой е?

— Азъ, Ваню . . .

— Защо идвашъ, тука не е твоя домъ!

— Отвори, моля те, искамъ да поприказвамъ и . . .

тогава . . .

Вратата се отваря и азъ влизамъ. Но Магда трѣгва на-